APOCALIPSI I REVELACIÓ A GAZA

Sota el foc, amb els combats i els enderrocs, la gent netejava els carrers, sembrava la terra, obria escoles i es celebraven casaments. Però per què són així?

L'última imatge que en tinc és el viatge amb cotxe per la carretera central de Saladí, entre cràters, edificis destruïts i columnes de fum. Travessant la Franja, des de la ciutat de Gaza, al nord, fins al pas de Rafah, al sud. Per la finestra veig que els agricultors continuen transportant verdura en els seus carros, que els venedors esperen els clients asseguts a les portes de les botigues i que els treballadors de la neteja agranen allò que queda dels carrers. "Si arriba la fi del món i estàs sembrant, continua sembrant" és una dita profètica coneguda arreu de Palestina.

Mentre al Sud del món les apocalipsis són el dia a dia, al Nord sembla que també preocupa acostar-se cap allà. Contra corrent, reflexionen Yayo Herrero i José Luis Vicente: "Als enderrocs sorgeixen també possibilitats de vida". Des d'ací podem intentar comprendre què significa sembrar i viure sota les pitjors condicions possibles. Preguntem-ho als nostres avis i àvies que van sobreviure a una guerra i una postguerra.

Un matí d'abril veig als camps de Khuza'a una jove parella amb la seua filleta. Seguen junts el blat. Amb els avis i les àvies, amb els germans i les germanes. Amb cosins i cosines, amb veïns i veïnes. Agenollats, treballen junts. Sobre els caps tronen avions de guerra. Més enllà de la tanca, els franctiradors els apunten. I a vegades disparen a matar. La família somriu, i sent pau, alegria i fortalesa. Quin secret hi ha en els seus cors que nosaltres desconeixem?

Gaza és només una franja minúscula, un oasi al costat de la mar, un gueto en flames, un camp de concentració martiritzat. És la ciutat que Alexandre el Gran va conquistar i va destruir fa vint-i-quatre segles. Gaza, la que connecta Àfrica, Àsia i Europa. La terra en què la mare intenta protegir els fills, amagats dins de les entranyes. Perquè així la màquina de guerra guiada per intel·ligència artificial no puga localitzar-los. En les ruïnes ho han deixat escrit: mentre quedaran oliveres i timó, romandrem.

David Segarra

APOCALIPSIS Y REVELACIÓN EN GAZA

Bajo el fuego, los combates y los escombros la gente limpiaba las calles, sembraba la tierra, abría escuelas y se celebraban bodas. ¿Pero por qué son así?

La última imagen que tengo es el viaje en coche por la carretera central de Saladino, entre cráteres, edificios destruidos y columnas de humo. Cruzando la Franja, desde la ciudad de Gaza al norte hasta el paso de Rafah al sur. Por la ventana veo cómo los agricultores siguen transportando las verduras en sus carros, cómo los vendedores esperan a los clientes sentados en las puertas de las tiendas, y cómo los trabajadores de la limpieza barren lo que queda de las calles. "Si llega el fin del mundo y estás sembrando, sigue sembrando" es un dicho profético conocido en toda Palestina.

Mientras en el Sur del mundo los apocalipsis son el día a día, en el Norte parece que también preocupa acercarse hacia allá. A contracorriente, reflexionan Yayo Herrero y José Luis Vicente: "En los escombros surgen también posibilidades de vida". Desde aquí podemos intentar comprender qué significa sembrar y vivir bajo las peores condiciones posibles. Preguntemos a nuestros abuelos y abuelas que sobrevivieron a una guerra y una posguerra.

Una mañana de abril veo en los campos de Khuza'a a una joven pareja con su hijita. Siegan juntos el trigo. Con los abuelos y las abuelas, con los hermanos y las hermanas. Con primos y primas, con vecinos y vecinas. Arrodillados, trabajan juntos. Sobre sus cabezas truenan aviones de guerra. Más allá de la valla, los francotiradores les apuntan. Y en ocasiones disparan a matar. La familia sonríe, y siento paz, alegría y fortaleza. ¿Qué secreto hay en sus corazones que nosotros desconocemos?

Gaza es sólo una franja minúscula, un oasis junto al mar, un gueto en llamas, un campo de concentración martirizado. Es la ciudad que Alejandro Magno conquistó y destruyó hace veinticuatro siglos. Gaza, la que conecta África, Asia y Europa. La tierra en la que la madre intenta proteger a sus hijos, escondidos dentro de sus entrañas. Para que así, la máquina de guerra guiada por inteligencia artificial no pueda localizarlos. En las ruinas lo han dejado escrito: mientras queden olivos y tomillo, permaneceremos.

David Segarra